

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Egeria, z. s.**, IČ: 228 92 113
sídlem Obchodní 1324, Otrokovice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem Třída Tomáše Bati 21, Zlín

za účasti: **EUROVIA CS, a. s.**, IČ: 452 74 924
sídlem Národní 138/10, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2016, čj. KUZZL-9322/2016, sp. zn. KUSP 64791/2015 ÚP-So,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 29. 1. 2016, čj. KUZZL-9322/2016, sp. zn. KUSP 64791/2015 ÚP-So, **se ruší a věc se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 4 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci a shrnutí průběhu řízení před správními orgány

1. V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Městského úřadu Holešov - odbor výstavby, rozvoje a životního prostředí, oddělení stavebního řádu (dále jen „městský úřad“), kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobce není účastníkem řízení o dodatečném povolení terénních úprav stavby „*Zařízení staveniště pro R49 Hulín – Fryšták, deponie zeminy (terénní úpravy)*“ na pozemku stavební p. č. 7/1, 7/2, pozemková parcela č. 309/3, 309/6 v katastrálním území Třebětice. Městský úřad neshledal žádost o účast v řízení důvodnou s ohledem na to, že v řízení o dodatečném povolení terénních úprav nebudou dotčeny zájmy na ochraně přírody a krajiny podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně přírody“) a záměr nepodléhá zjišťovacímu řízení podle zákona č. 100/2001, o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon EIA“).
2. Žalovaný si pro účely rozhodnutí o odvolání vyžádal odborné stanovisko od Agentury ochrany přírody a krajiny (dále jen „Agentura“), kterým byl prověřen výskyt zvláště chráněných druhů živočichů v dané lokalitě a vyhodnocení případného vlivu předmětné stavby na specifikované zvláště chráněné živočichy a jejich biotopy. O doplnění správního spisu vyrozuměl žalobce a umožnil mu seznámit se se spisem.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. V žalobě ze dne 12. 4. 2016 žalobce brojil proti napadenému správnímu rozhodnutí a požadoval jeho zrušení, a to včetně usnesení městského úřadu. Zároveň navrhl vydání předběžného opatření. Svou argumentaci proti napadenému správnímu rozhodnutí shrnul do následujících žalobních bodů.
4. Žalobce nesouhlasil se závěrem, že na posuzovanou věc nedopadá stanovisko EIA vydané dne 6. 12. 2001 pro záměr „*Rychlostní silnice R49, stavba 4901 Hulín – Fryšták*“. Žalobci náleželo právo účasti v navazujícím řízení, jelikož je dotčenou veřejností. Městský úřad se přitom právem žalobce na účast v řízení podle zákona EIA vůbec nezabýval.
5. Žalobce se neztotožňuje s výkladem pojmu navazující řízení, navíc je tento výklad nedostatečný. Podklad pro rozhodnutí žalovaného, kterým bylo vyjádření městského úřadu (oddělení životního prostředí), je nepřezkoumatelný, neboť neobsahuje odůvodnění. Dle žalobce může být dotčen krajinný ráz, jelikož záměr deponie zeminy a zřízení staveniště je pro volnou zemědělskou krajinu cizorodým a nežádoucím prvkem. Správní orgány si v tomto ohledu neopatřily relevantní podklady, nebyl tudíž dostatečně zjištěn skutkový stav pro ochranu veřejného zájmu. Obdobné námitky uvedl žalobce i ohledně ochrany chráněných druhů živočichů, jelikož Agentura, která poskytla odborné stanovisko, není v dané věci správním orgánem odpovědným za ochranu zvláště chráněných druhů živočichů. Navíc je odborné stanovisko Agentury neúplné, nelogické a bagatelizující.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18. 5. 2016 setrval na argumentech, které uvedl v napadeném rozhodnutí. Dle jeho názoru na stavbu, která je předmětem dodatečného povolení, nedopadá stanovisko EIA vydané 6. 12. 2001 a tudíž toto řízení není navazujícím řízením ve smyslu zákona EIA. Žalovaný upozornil na to, že žalobce svůj opačný názor ničím nedoložil, pouze v tomto ohledu povšechně argumentoval.

7. K námitkám nepřezkoumatelnosti vyjádření městského úřadu (odboru životního prostředí) uvedl, že nebyly předmětem odvolání, a proto nemohly být v napadeném rozhodnutí vypořádány. Dále poukázal na to, že žalobce se k obsahu předloženého spisu nijak nevyjádřil, přestože byl o této možnosti poučen.
8. K námitce absence ochrany krajinného rázu uvedl žalovaný shodně jako v napadeném rozhodnutí, že tato námitka by měla být vypořádána v samotném řízení o dodatečném povolení stavby a nikoliv v rámci procesního usnesení o účastenství. Obdobně setrval na své argumentaci i ve vztahu k ochraně zvláště chráněných druhů živočichů. Poukázal na odborné stanovisko Agentury, ze kterého při rozhodování vycházel.
9. Shrnul, že postupoval podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), který upravuje okruh účastníků o dodatečném povolení stavby, a zabýval se tím, zda je žalobce účastníkem na základě ustanovení zvláštního právního předpisu. S ohledem na neexistenci možného dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny dospěl k závěru, že žalobce účastníkem řízení není.
10. Závěrem se žalovaný vyjádřil k požadované náhradě nákladů, kdy nesouhlasil s částkou ve výši 600 Kč, kterou žalobce požadoval za úkony analogické k úkonům podle advokátního tarifu. Nesouhlasil s přiznáním odměny za převzetí a přípravu zastoupení, jelikož žalobce v řízení nebyl nikým zastoupen.
11. Vzhledem k výše uvedenému navrhl žalovaný, aby Krajský soud v Brně (dále také „soud“) žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů.

IV. Replika žalobce

12. V replice se žalobce vyjádřil zejména k tvrzení žalovaného, že se nejedná o *navazující řízení* ve smyslu zákona EIA. Poukázal na to, že žalovaný v daném případě není příslušným úřadem, kterému by příslušelo rozhodovat o tom, co se má nebo nemá dle zákona EIA posuzovat. Zákon EIA poskytuje navíc prostor pro vlastní uvážení příslušného úřadu, zda bude posuzován i záměr, který není taxativně stanoven.
13. Dále upozornil na možné nejasnosti ve výkladu definice *navazujícího řízení* dle § 3 písm. g) zákona EIA a uvedl, že není rozumný důvod vyjímát z definice změny záměru, v opačném případě by vzniklo nejisté právní prostředí, v němž by spolky mohly být jednoduše vylučovány z řízení rozšířením nebo rozdělením a změnou částí záměru, což by bylo dle žalobce v rozporu se smyslem novely zákona EIA, která pojem *navazující řízení* zavedla.
14. Soud by měl dle žalobce vyslovit právní názor, že záměr s platným stanoviskem EIA se vždy umísťuje a povoluje v *navazujícím řízení*, bez ohledu na to, zda byl po vydání stanoviska rozšířen, či změněn.

V. Dosavadní průběh řízení

15. Žalobce společně se žalobou proti správnímu rozhodnutí navrhoval vydání předběžného opatření, přičemž Krajský soud v Brně tento návrh usnesením ze dne 11. 5. 2016, čj. 29 A 50/2016-54, zamítl zejména s poukazem na to, že žalobce neprokázal dostatečně intenzivní potřebu zatímně upravit poměry pro hrozící vážnou újmu.
16. Ve věci byly rovněž ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), vyrozuměny

označené osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení. Oznámení o záměru uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení zaslala pouze společnost EUROVIA CS, a. s. Tato osoba zúčastněná na řízení se k podstatě věci vyjádřila v obecném smyslu, navrhla soudu zamítnutí žaloby.

VI. Posouzení věci soudem

17. Krajský soud v Brně, ve smyslu § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí městského úřadu včetně řízení předcházejících jejích vydání, a shledal, že žaloba je **důvodná**. Při přezkumu soud vycházel ve smyslu § 75 odst. 1 soudního řádu správního ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Zásadní spornou otázkou mezi účastníky je to, zda byly naplněny podmínky pro přiznání účastnictví žalobci v řízení o dodatečném povolení stavby. Soud v tomto ohledu upozorňuje, že v obdobné věci (kde bylo předmětem sporu účastnictví v řízení o odstranění *totožné* stavby) rozsudkem ze dne 16. 2. 2018, čj. 29 A 26/2016-38, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V nyní projednávané věci došlo v některých ohledech k *totožným* pochybením.
19. Účastnictví ve správním řízení obecně upravuje § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jehož odst. 3 říká, že účastníky jsou také ty osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. V řízení o dodatečném povolení stavby jsou podle § 129 odst. 2 stavebního zákona *účastníky řízení osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85*. Jelikož je v řízení posuzováno umístění stavby, okruh účastníků tak vyplývá z § 85 stavebního zákona a jsou jimi: 1) *žadatel*; 2) *obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn*; 3) *vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě*; 4) *osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno*; 5) *osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis*.
20. Žalovaný zkoumal, zda žalobce naplňuje podmínky ve všech kategoriích, přestože žalobce tvrdil účastnictví pouze ve vztahu ke kategorii účastníků, kterým toto postavení přiznává zvláštní právní předpis. Jedná se zejména o § 70 zákona o ochraně přírody a § 9c zákona EIA.
21. Podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody je *občanské sdružení (spolek) nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, s výjimkou řízení navazujících na posuzování vlivů na životní prostředí podle § 3 písm. g) zákona EIA*. Podle odst. 3 platí, že občanské sdružení je oprávněno se za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení.

22. Žalovaný žalobci postavení dle zákona o ochraně přírody nepřiznal, jelikož shledal, že v řízení nedojde k dotčení zájmů na ochraně přírody a krajiny.
23. Podle § 9c odst. 3 zákona EIA se může účastníkem *navazujícího řízení* stát tzv. *dotčená veřejnost*. Tyto pojmy jsou definovány v příslušných ustanoveních stejného zákona. Dle § 3 písm. i) zákona EIA je dotčenou veřejností zkráceně *právníká osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je podle zakladatelského právního jednání ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví, a jejíž hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost, která vznikla alespoň 3 roky před dnem zveřejnění informací o navazujícím řízení nebo jí svými podpisy podporuje nejméně 200 osob*. Podle § 3 písm. g) stejného zákona se navazujícím řízením rozumí *takové řízení, ve kterém se vydává rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, které povoluje umístění nebo provedení záměru posuzovaného podle tohoto zákona*.
24. Žalobce na základě stanov obsažených ve správním spise splňuje podmínky a je třeba na něho pohlížet jako na dotčenou veřejnost ve smyslu citovaných ustanovení. Žalovaný mu nepřiznal v řízení účastenství s poukazem na to, že se nejedná o navazující řízení dle výše zmíněné definice.
25. Ve vztahu k naplnění podmínek účastenství podle zákona EIA bylo pochybením městského úřadu, že ve svém rozhodnutí toto tvrzení žalobce pominul a přešel konstatováním, že záměr nepodléhá zjišťovacímu řízení, přestože tento závěr neimplikuje nemožnost účastenství žalobce. Ačkoliv se jedná o chybný postup správního orgánu prvního stupně, zhojil ho svým postupem žalovaný, což je možná postup s ohledem na to, že správní řízení tvoří jeden celek. Obdobné platí i ve vztahu k umožnění seznámení se s podklady pro rozhodnutí a poskytnutí prostoru k vyjádření.
26. Při přezkumu samotného naplnění podmínek pro účastenství podle zákona EIA se soud ztotožnil se závěry žalovaného v tom, že předmětné řízení nelze považovat za navazující řízení a žalobce se tudíž nemůže stát účastníkem takového řízení z titulu dotčené veřejnosti. Třebaže záměr „*Zařízení staveniště pro R49 Hulín – Fryšták, deponie zeminy (terénní úpravy)*“, který spočívá v dočasné deponii zeminy a násypových materiálů, souvisí s realizací stavby rychlostní silnice R49 (pro kterou bylo zpracováno stanovisko EIA z roku 2001), jedná se o samostatný záměr, v rámci kterého se *nepovoluje umístění nebo provedení záměru posuzovaného postupem EIA*. Není tedy splněna definiční podmínka ve smyslu § 3 písm. g) zákona o EIA. Pro úplnost lze odkázat i na komentářovou literaturu, která uvádí, že *zakotvením definice pro „navazující řízení“ se zároveň z okruhu těchto řízení vylučují ta, která sama o sobě povolení umístění nebo provedení záměru nepředstavují. Tímto způsobem zákonodárce výslovně omezil okruh řízení, pro něž je stanovisko EIA nezbytným podkladem. Stanovisko dle § 9a odst. 3 zákona EIA proto bude vydáváno jen pro navazující řízení ve smyslu komentované definice, nikoli pro ostatní řízení, jež se k umístění nebo provedení záměru váží*.¹
27. Na rozdíl od záměru stavby rychlostní silnice R49 není tento záměr ani uveden mezi záměry podléhajícími posouzení vlivů na životní prostředí podle § 4 zákona o EIA. Žalobce ostatně nespecifikoval, do které z definovaných skupin záměrů v příloze č. 1 zákona EIA by měl předmětný záměr spadat. Pouze konstatoval, že správní orgán má

¹ Bahýřová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V.: *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015. Komentář k § 3.

možnost uvážení ohledně posouzení i jiných než obligatorně posuzovaných záměrů – např. záměry z kategorie II přílohy č. 1 nebo záměry podlimitní – ovšem ani ve vztahu k této námitce nekonkretizoval, do které kategorie by dle jeho názoru měl záměr „Zařízení staveniště pro R49 Hulín – Fryšták, deponie zeminy (terénní úpravy)“ spadat. Soud dospěl k závěru, že se jedná o samostatný záměr, který je od vlastní realizace stavby rychlostní silnice R49 odlišný a nejedná se o navazující řízení, do kterého by bylo možno vstoupit na pozici účastníka řízení z titulu dotčené veřejnosti.

28. Ohledně naplnění podmínek účastenství podle zákona o ochraně přírody soud připomíná, že správní orgány nepřiznaly žalobci účastenství s odůvodněním, že v řízení nedojde k dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny. Při přezkumu těchto rozhodnutí dospěl soud k závěru, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce a svůj závěr dostatečně neodůvodnil. V tomto směru je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
29. Městský úřad si pro své rozhodnutí o této otázce opatřil vyjádření městského úřadu (odboru životního prostředí) ze dne 19. 8. 2015, čj. HOL-17122/2015/ŽP/PP, ve kterém se jednou větou konstatuje, že u záměru nebudou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Toto vyjádření nebylo dle soudu dostatečné, protože postrádalo jakékoli odůvodnění, přičemž právě na jeho základě bylo rozhodnuto o tak závažné otázce, jakou je účastenství v řízení. Byť šlo o posouzení odborné otázky, nezbavuje jej to povinnosti zabývat se obsahem vyjádření (z pohledu jeho úplnosti, určitosti, srozumitelnosti). Městský úřad navíc nese odpovědnost za dostatečné odůvodnění konečného rozhodnutí postaveného na opatřených podkladech ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Opačný postup, tj. akceptace vyjádření v jakékoli kvalitě, by výrazně zasahoval do práv účastníka, který nemůže napadnout samotné vyjádření, nýbrž pouze konečné rozhodnutí na něm postavené. I z tohoto ohledu bylo rozhodnutí městského úřadu na hraně přezkoumatelnosti. Žalovaný toto pochybení v souladu se zásadou jednotnosti správního napravil, pouze však částečně. Opatřil další podklad, kterým bylo odborné stanovisko Agentury. Ač z jeho závěrů vyplývá, že během šetření nebyl na dotčených pozemcích potvrzen žádný zvláště chráněný druh a že odstranění deponie neovlivní zvláště chráněné druhy ani jejich biotopy, lze mít pochybnosti o jeho dostatečnosti, pokud vychází ze dvou šetření provedených v podzimním období, která nejsou dle tvrzení žalobce (a ostatně z obsahu samotného odborného stanoviska to vyplývá rovněž) k prověření výskytu živočichů vhodná. V každém případě se odborné stanovisko týká pouze zájmu na ochraně zvláště chráněných živočichů.
30. Nedostatečně posoudil žalovaný otázku ochrany krajinného rázu. Pro úplnost je třeba uvést, že městský úřad v odůvodnění konstatoval, že si udělal vlastní úsudek o tom, že krajinný ráz nebudeasažen, nicméně v odvolání žalobce uvedl protiargumenty, které žalovaný odmítl vypořádat a posoudit s odkazem na to, že rozhodnutí o účastenství je rozhodnutím procesní povahy a otázka dotčení krajinného rázu by měla být řešena až v meritorním řízení. Taková argumentace však nemůže obstát.
31. Soud připouští, že usnesení o účastenství žalobce v řízení je rozhodnutím procesním, nikoli meritorním. Pokud však žalobce rozporoval závěr o neexistenci dotčení zájmů na ochraně přírody a krajiny, což představuje stěžejní sporný bod, od jehož posouzení je otázka účastenství přímo odvislá, bylo namístě, aby se žalovaný s touto argumentací řádně vypořádal. Buď měl žalovaný žalobci postavení účastníka řízení přiznat, nebo přesvědčivým způsobem zdůvodnit, proč má za to, že k dotčení předmětných zájmů nedojde. Je to totiž správní orgán, kdo musí prokázat, že zde účastenství není. Pokud

by přitom správní orgán musel za účelem prokázání, že žalobce účastníkem není, provádět neúměrně náročné dokazování, je třeba, aby postupoval tak, jak je nastíněno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, čj. 2 As 12/2008-63, v němž dospěl k právnímu závěru, že dokazování v řízení podle § 14 správního řádu z roku 1967 (§ 28 odst. 1 správního řádu), směřující k posouzení, zda osobě svědčí postavení účastníka řízení, má své limity a nemůže být natolik obsáhlé a blízce související s předmětem meritorního řízení, aby de facto předjímalo konečné rozhodnutí. V takovém případě je namístě osobu tvrdící své účastenství (preventivně) účastníkem řízení učinit a dokazování o možném dotčení jejích práv provést až v meritorním řízení, za současného vypořádání všech námitek, na nichž osoba své účastenství staví.

32. Závěrem soud pouze zdůrazňuje, že nelze zapomínat, že smyslem a účelem účasti spolků, jejichž předmětem je ochrana přírody a krajiny, ve stavebních (a nepochybně také v územních) řízeních není blokáce, zdržování a protahování realizace stavebního záměru procesními obstrukcemi, nýbrž to, aby kvalifikovaně, tj. odbornými argumenty z oblasti ochrany životního prostředí, urbanismu apod., hájily dotčené (veřejné) zájmy ochrany přírody a krajiny v konkurenci jiných veřejných zájmů a zájmů soukromých (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 7 As 2/2011-52).

VII. Závěr a náklady řízení

33. Soud tak z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 1 a 4 soudního řádu správního. V dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu vázán ve smyslu § 78 odst. 5 soudního řádu správního. Pokud jde o osud rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ten je odvislý od úvahy žalovaného, kterou v dalším řízení bude třeba s respektováním shora uvedeného právního názoru zdejšího soudu učinit.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacené soudní poplatky v celkové výši 4 000 Kč. Žalobce žádal rovněž přiznání paušální náhrady hotových výdajů za dva provedené úkony v celkové výši 600 Kč s poukazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014, čj. 8 A 168/2011-87. Zdejší soud však v této souvislosti připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015-79, podle něhož soud ve správním soudnictví nemůže přiznat procesně nezastoupenému žalobci náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, nýbrž musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení žalobce soudu prokáže. Použití § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (v novelizovaném znění účinném od 1. 7. 2015), na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno. Stejně tak nejsou na správní soudnictví přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. Žalobcově žádosti tak v tomto ohledu soud nevyhověl.

36. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 soudního řádu správního. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejich dalších nákladů řízení (ostatně osoba zúčastněná na řízení takové důvody ani netvrdila).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. dubna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu